

kową opakowania z wyjątkiem przypadku, gdy zaginięcie lub zniszczenie nie było skutkiem działania lub zaniechania odbiorcy.

2. Kopia powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, powinna być przesłana Centralnemu Zarządowi Przemysłu Graficznego.

§ 11. 1. Koszty naprawy uszkodzeń i usunięcia braków zawinionych przez odbiorcę obciążają odbiorcę.

2. Koszty remontu opakowań wynikłe z normalnego zużycia obciążają dostawcę.

§ 12. 1. Opakowanie należy starannie zabezpieczyć przed kradzieżą, uszkodzeniami, ogniem, szkodliwymi warunkami atmosferycznymi itp.

2. Kierownictwo każdego zakładu odbiorcy wyznaczy kryte miejsce lub pomieszczenie na przechowywanie opróżnionych opakowań.

3. Opakowania nie mogą być używane przez odbiorcę do przechowywania lub przewożenia innego towaru, a w szczególności farby graficznej innej barwy niż ta, do której jest przeznaczone opakowanie.

§ 13. 1. Koszt transportu przy zwrocie opakowań do zakładu dostawcy ponosi odbiorca. W przypadku gdy opakowania wysłane są publicznymi środkami transportu, odbiorca ponosi koszty transportu tylko do stacji lub portu miejsca przeznaczenia.

2. Opakowania należy przesłać najtańszym środkiem transportu. Przy transporcie kolejowym na liście przewozowym należy zaznaczyć, że przedmiotem przesyłki są opakowania używane (taryfa towarowa PKP, poz. 1867).

3. Wysyłający zobowiązany jest do zabezpieczenia opakowań przy transporcie zgodnie z wymaganiami przepisów przewoźnika.

§ 14. Odbiorca obowiązany jest najpóźniej następnego dnia po nadaniu opakowań do przewozu wysłać dostawcy zawiadomienie, podając datę nadania, środek przewozu, wagę, ilość i rodzaj opakowania.

§ 15. 1. Jeżeli towar w opakowaniu został odebrany ze składu lub zakładu dostawcy lub dostarczony przez niego własnymi środkami transportu, odbiorca powinien zbadać niezwłocznie opakowania i stwierdzić

ewentualne braki w formie protokołu, sporządzonego przy udziale przedstawiciela dostawcy.

2. Jeżeli dostawa została dokonana obcymi środkami transportu, odbiorca powinien niezwłocznie, lecz nie później niż w ciągu 7 dni od dnia odbioru, zbadać opakowania i w razie stwierdzenia braków lub wad sporządzić protokół przy udziale czynnika społecznego.

3. O miejscu i czasie zamierzonego sporządzenia protokołu odbiorca powiadomi dostawcę w takim terminie, by mógł on delegować swego przedstawiciela. Niestawienie się przedstawiciela dostawcy nie wstrzymuje sporządzenia protokołu.

4. W przypadku różnicy zdań między przedstawicielami odbiorcy i dostawcy co do stanu opakowań odbiorca może wezwać biegłego.

5. W przypadku potwierdzenia przez biegłego zastrzeżeń odbiorcy koszt ekspertyzy ponosi dostawca, w przeciwnym razie odbiorca.

6. W przypadku nieobecności przedstawiciela dostawcy przy sporządzaniu protokołu odbiorca powiadomi dostawcę o stwierdzonych protokolarnie wadach i brakach w terminie określonym w ust. 2 pod rygorem utraty roszczenia z tego tytułu.

§ 16. W przypadku gdy braki lub wady były tego rodzaju, że nawet przy należytej staranności nie mogły być ujawnione przy odbiorze (wydaniu) opakowań (wady ukryte), sporządzenie protokołu i powiadomienie dostawcy o brakach i wadach powinno nastąpić w ciągu 7 dni od dnia ich wykrycia, nie później jednak niż w terminie przewidzianym dla zwrotu opakowania.

§ 17. Przy odbiorze i ustaleniu braków i wad opakowań przez dostawcę stosuje się odpowiednio przepisy §§ 15 i 16.

§ 18. Opakowania nie nadające się do dalszego użytku ani też do remontu traktować należy jako odpadki.

§ 19. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Centralnego Urzędu Wydawnictw, Przemysłu Graficznego i Księgarstwa: K. Kuryluk

968

INSTRUKCJA MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 10 lipca 1953 r.

w sprawie techników weterynarii i sanitariuszy weterynarii zatrudnionych w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt.

W celu unormowania sprawy kwalifikacji osób zatrudnionych w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt (P. Z. L. Z.) na stanowiskach techników weterynarii i sanitariuszy weterynarii oraz określenia zakresu ich czynności i obowiązków ustala się, co następuje:

§ 1. Technikami weterynarii w rozumieniu niniejszej instrukcji są osoby, które:

1) ukończyły dwu- lub czteroletnie technika weterynaryjne albo kursy korespondencyjne w zakresie technikum weterynaryjnego i otrzymały świadectwo z tytułem technika weterynarii;

2) posiadają tytuł felczera weterynarii, uzyskany na zasadzie przepisów obowiązujących w dawnym państwie rosyjskim do dnia 27 listopada 1917 r. oraz po tym czasie w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich;

3) posiadają zaliczone wszystkie lata studiów weterynaryjnych w polskich szkołach wyższych, lecz na skutek niedopełnienia niektórych warunków nie uzyskały dyplomu lekarza weterynarii — po wykazaniu się przed komisją, powołaną przez Ministra Rolnictwa, niezbędnymi wiadomościami w zakresie umiejętności technika weterynarii;

4) posiadają świadectwo ukończenia oficerskiej szkoły wojskowej felczerów weterynaryjnych;

5) zostały uznane przez komisję, powołaną przez Ministra Rolnictwa, za zdolne do wykonywania, czynności technika weterynarii z uwagi na:

- a) co najmniej ośmioletnią pracę w zawodzie weterynaryjnym,
- b) wyróżniającą się pracę zawodową i społeczną oraz
- c) wykazanie się niezbędnymi wiadomościami w zakresie umiejętności technika weterynarii oraz wiadomościami ogólnymi w zakresie co najmniej 7 klas szkoły podstawowej.

§ 2. 1. Technicy weterynarii, zatrudnieni w P.Z.L.Z., uprawnieni są do samodzielnego wykonywania czynności z zakresu weterynarii, z wyjątkiem:

- 1) wykonywania skomplikowanych zabiegów chirurgicznych, jak operacje klatki piersiowej, jamy brzusznej, głowy i kończyn, trzebieenie wnętrów itp.;
- 2) wykonywania zabiegów chirurgicznych na jajnikach i macicy;
- 3) odbierania ciężkich porodów;
- 4) dokonywania iniekcji i punkcji dordzeniowych;
- 5) samodzielnego stosowania trucizn, środków silnie działających i odurzających;
- 6) samodzielnego dokonywania badań diagnostycznych (tuberkulinizacja, maleinizacja);
- 7) wykonywania czynności, zastrzeżonych przepisami o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych dla lekarzy weterynarii, chyba że chodzi o zwalczanie różycy świń, w których to przypadkach uprawnieni są do zastosowania odpowiednich zabiegów leczniczych i zapobiegawczych oraz do wydawania tymczasowych zarządzeń, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie instrukcjami;
- 8) samodzielnego wykonywania sekcji i stawiania diagnozy sekcyjnej;
- 9) wystawiania świadectw weterynaryjnych w zakresie spraw wynikających z pkt 1—8 oraz ze szczególnych przepisów;
- 10) innych czynności zastrzeżonych przez Ministra Rolnictwa do wykonania przez lekarzy weterynarii.

2. W specjalnie uzasadnionych przypadkach, gdy nie ma możliwości wykonania przez lekarza weterynarii zabiegu, do którego technik weterynarii w myśl ust. 1 nie jest uprawniony, a życiu zwierzęcia grozi poważne niebezpieczeństwo, technik weterynarii może go dokonać pod warunkiem złożenia kierownikowi P. Z. L. Z., a w razie jego nieobecności — kierownikowi powiatowego zarządu weterynarii pisemnego oświadczenia, stwierdzającego i uzasadniającego konieczność dokonania zabiegu.

§ 3. 1. Technicy weterynarii mogą zapisywać na receptach środki farmaceutyczne dla zwierząt, z wyjątkiem trucizn, środków silnie działających i odurzających.

2. Na receptach technicy weterynarii obowiązani są uwidocznic, oprócz innych wymaganych danych, także swój tytuł służbowy „technik weterynarii”.

§ 4. 1. W przypadku podejrzenia o zaraźliwą chorobę zwierzęcą, co do której istnieje obowiązek zgłoszenia, technik weterynarii powinien pouczyć posiadacza zwierzęcia o sposobie postępowania ze zwierzęciem do czasu przyjazdu lekarza weterynarii, zawiadomić swego przełożonego - lekarza weterynarii lub właściwy powiatowy zarząd weterynarii o przypadku zachorowania oraz wykonać czynności, zleczone mu przez lekarza weterynarii.

2. W przypadku podejrzenia lub stwierdzenia różycy świń obowiązkiem technika weterynarii jest zastosować odpowiednie zabiegi i wydać tymczasowe zarządzenia zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 7 oraz zawiadomić swego przełożonego-lekacza weterynarii lub właściwy powiatowy zarząd weterynarii o przypadku zachorowania.

3. Ponadto do zakresu obowiązków technika weterynarii należą czynności zleczone przez kierownika P.Z.L.Z. w ramach uprawnień określonych w §§ 2 i 3 oraz prowadzenie magazynu leków i instrumentów P. Z. L. Z., biblioteki fachowej, książki materiałowej, inwentarzowej i dziennego rozchodu leków.

§ 5. Sanitariuszami weterynarii w rozumieniu niniejszej instrukcji są osoby, które:

- 1) ukończyły podstawowe szkoły sanitarno-weterynaryjne lub równorzędne i otrzymały świadectwo z tytułem sanitariusza weterynarii lub młodszego technika weterynarii, oraz osoby, które ukończyły 12-miesięczny kurs wojskowy podoficerów weterynaryjnych i posiadają ponadto co najmniej 2 lata praktyki w zawodzie weterynaryjnym;
- 2) ukończyły inne zawodowe kursy weterynaryjne trwające co najmniej 1 rok przynajmniej od 5 lat pracują w zawodzie weterynaryjnym i zostały przez komisję, powołaną przez dyrektora właściwego wojewódzkiego zarządu weterynarii, uznane za zdolne do wykonywania czynności sanitariuszy weterynarii;
- 3) zostały uznane przez komisję, powołaną przez Ministra Rolnictwa, za zdolne do wykonywania czynności sanitariuszy weterynarii z uwagi na:
 - a) co najmniej trzyletnią pracę w zawodzie weterynaryjnym,
 - b) wyróżniającą się pracę zawodową i społeczną oraz
 - c) ukończenie specjalnych kursów doszkalających albo wykazanie się niezbędnymi wiadomościami teoretycznymi w zakresie podstawowej szkoły sanitarno-weterynaryjnej.

§ 6. 1. Sanitariusze weterynarii zatrudnieni w P. Z. L. Z. są uprawnieni do:

- 1) udzielania pierwszej pomocy w nagłych wypadkach (zranieniach, złamaniach, wzdęciach, morzyskach itp.);
- 2) udzielania pierwszej pomocy przy porodach;
- 3) poskramiania i kładzenia zwierząt;
- 4) przygotowania pola operacyjnego do zabiegów;
- 5) udzielania pomocy lekarzowi lub technikowi weterynarii przy diagnozowaniu i zabiegach leczniczych;
- 6) udzielania pomocy lekarzowi weterynarii przy sekcjach;
- 7) pielęgnacji zwierząt będących w leczeniu stacjonarnym;
- 8) mierzenia temperatury ciała, zakładania opatrunków, wykonywania masażu, robienia kompresów, okładów i lewatyw, zastrzyków podskórnych i domięśniowych oraz innych prostych zabiegów;
- 9) zadawania leków według wskazań;
- 10) dokonywania szczepień ochronnych w przypadkach określonych szczególnymi zarządzeniami Ministra Rolnictwa;
- 11) przeprowadzania dezynfekcji i dezynsekcji;
- 12) nadzorowania nieszkodliwego usuwania zwłok zwierzęcych;
- 13) dopilnowywania wykonania zarządzeń lekarza weterynarii lub technika weterynarii;

14) innych czynności, zleconych im specjalnymi przepisami.

2. W skład czynności, zleconych sanitariuszom weterynaryjnym, nie może wchodzić prowadzenie aptek ani wykonywanie w nich czynności fachowych.

3. W specjalnie uzasadnionych przypadkach, gdy nie ma możliwości wykonania przez lekarza lub technika weterynarii zabiegu, do którego sanitariusz weterynarii w myśl ust. 1 nie jest uprawniony a życiu zwierzęcia grozi poważne niebezpieczeństwo, sanitariusz weterynarii może go dokonać pod warunkiem złożenia kierownikowi zakładu, a w razie jego nieobecności — kierownikowi powiatowego zarządu weterynarii pisemnego oświadczenia, stwierdzającego i uzasadniającego konieczność dokonania zabiegu.

§ 7. 1. W przypadku podejrzenia o zaraźliwą chorobę zwierzęcą, co do której istnieje obowiązek zgłoszenia, sanitariusz weterynarii powinien pouczyć posiadacza zwierzęcia o sposobie postępowania ze zwierzęciem do czasu przyjazdu lekarza weterynarii, zawiadomić swego przełożonego - lekarza weterynarii lub właściwy powiatowy zarząd weterynarii o przypadku zachorowania oraz wykonać czynności zlecone mu przez lekarza weterynarii.

2. W przypadku podejrzenia o różycę świń obowiązkiem sanitariusza weterynarii jest zastosować zabiegi w ramach przysługujących mu uprawnień oraz o wypadku zachorowania zawiadomić swego przełożonego lekarza weterynarii lub właściwy powiatowy zarząd weterynarii. W miarę możliwości sanitariusz weterynarii powinien uzgodnić sposób leczenia z lekarzem weterynarii - kierownikiem P. Z. L. Z.

3. Ponadto do zakresu obowiązków sanitariusza weterynarii należy czyszczenie, wyjaławianie i konserwacja instrumentarium, sterylizacja materiałów opatrunko-

wych, nadzorowanie utrzymania zwierząt przebywających w leczeniu oraz utrzymywanie czystości w pomieszczeniach zakładu w przypadku braku personelu specjalnie wyznaczonego do tych czynności, jak również wykonywanie innych czynności zleconych przez kierownika zakładu, do których wykonania sanitariusz jest uprawniony.

§ 8. 1. Kierownik P. Z. L. Z. powodujący lub dopuszczający do przekroczenia uprawnień techników weterynarii i sanitariuszy weterynarii poza przypadkami przewidzianymi w niniejszej instrukcji odpowiedzialny jest cywilnie i służbowo za mogące stąd wyniknąć skutki.

2. Techników weterynarii i sanitariuszy weterynarii przekraczających przysługujące im uprawnienia lub nie wykonujących obowiązków, wynikających z niniejszej instrukcji, należy pociągnąć do odpowiedzialności służbowej.

§ 9. 1. Osoby, nie odpowiadające w zakresie kwalifikacji fachowych wymaganiom niniejszej instrukcji, nie mogą być zatrudnione w państwowej służbie weterynaryjnej na stanowiskach techników weterynarii lub sanitariuszy weterynarii.

2. Pracowników P. Z. L. Z., pełniących funkcję techników weterynarii lub sanitariuszy weterynarii, nie odpowiadających wymaganiom niniejszej instrukcji, należy w miarę napływania nowych kadr zwalniać, zgodnie z obowiązującymi przepisami, za 3-miesięcznym wypowiedzeniem, lub zatrudniać na innych stanowiskach zgodnie z ich kwalifikacjami (np. na stanowisku stajennego dozorczy).

3. Przepisy ust. 2 nie dotyczą pracowników będących w toku szkolenia zawodowego.

§ 10. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1953 r.

Minister Rolnictwa: w z. M. Czaja

969

ORZECZENIE Nr 1 MINISTRA PRZEMYSŁU MIĘSNEGO I MLECZARSKIEGO

z dnia 31 lipca 1953 r.

o przejściu przedsiębiorstwa na własność państwa.

Na podstawie art. 2 ust. 1 i 7 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 3, poz. 17) oraz § 65 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność państwa (Dz. U. z 1947 r. Nr 16, poz. 62, z 1948 r. Nr 25, poz. 170 i z 1949 r. Nr 29, poz. 212)

orzeka się:

na własność państwa przechodzi przedsiębiorstwo: Zrzeszenie Wędliniarzy sp. z o. o. w Łodzi, ul. Napiórkowskiego 36.

Przedsiębiorstwo to zostało zamieszczone w wykazie przedsiębiorstw, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym m. Łodzi z 1946 r. nr 6, wykaz nr 1, lp. 86.

W stosunku do tego przedsiębiorstwa po przeprowadzeniu postępowania określonego w powołanym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. zapadło postanowienie Zespołu Odwoławczego Głównej Komisji do Spraw Upanstwowienia Przedsiębiorstw w Warszawie z dnia 23 kwietnia

1953 r. nr rep. I-A-1/52 o zmianie postanowienia Głównej Komisji z dnia 9 września 1952 r. i przedstawieniu Ministrowi Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego wniosku o wydanie orzeczenia na podstawie art. 2 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r.

Wymienione przedsiębiorstwo przechodzi na własność państwa bez odszkodowania w całości, wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem oraz wszelkimi prawami, wolne od obciążeń i zobowiązań, z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiązań na rzecz osób prawnych stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

Nie ma znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa jeżeli z orzeczenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i prawomocne.

Minister Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego:
w z. W. Zawadzki